

Het Boek Joël en de Laodiceese Zevendedagsadventkerk - Nummer Drieëntwintig

Jeff Pippenger
2026-01-04

Nummer Drieëntwintig

In artikel tweeëntwintig schreef ik: „Vervolgens wordt in hoofdstuk elf de geslachtslijn van het uitverkoren volk weergegeven door tien namen, van Sem tot Abram. Hoofdstuk elf is het verhaal van de toren van Babel, maar ook de geslachtslijn van het uitverkoren volk, zoals vertegenwoordigd door Abraham. Hoofdstuk elf introduceert een uitverkoren volk dat geroepen was een drievoudig verbond met God aan te gaan. De derde en laatste stap was het offer van Izak in hoofdstuk tweeëntwintig. Hoofdstuk „elf” is het alfa-begin en hoofdstuk „tweeëntwintig” is het omega-einde. Het geloof dat vereist is om Gods stem te horen in de betekenis van namen, verschilt in niets van het geloof dat vereist is om Zijn stem te horen in de nummering van Zijn Woord.”

Hoofdstuk elf stelt het verbond van Kaïn en het verbond van Abel voor. Door de jaren heen hebben wij herhaaldelijk aangetoond dat de profetische kenmerken van de toren van Babel een vervalst verbond vertegenwoordigen. Na de vloed vond er een verandering van bedelingen plaats: vóór de vloed werd er aan de poort van Eden aanbeden, en na de vloed diende de aanbidding bij een altaar plaats te vinden. Het altaar kende specifieke bijbelse vereisten. Het moest opgericht worden uit natuurlijke steen, zonder dat menselijke hand de steen afhakte of beitelde. Het moest steen op steen zijn, zonder mortel.

Het doel van de toren was om Nimrods metgezellen een naam te maken, hetgeen karakter vertegenwoordigt. In de toren zien wij de mens proberen zichzelf te redden en zichzelf te verheffen als de goden des hemels. De toren is een symbool van een kerk die meent zichzelf te kunnen redden, en meent dat zij verheven behoort te worden, zoals de tien koningen doen in Psalm 83, wanneer zij het pauselijke hoofd verheffen in het boze verbond van de Bijbelprofetie, dat plaatsvindt bij de zondagswet.

Een lied, een psalm van Asaf. O God, zwijg niet; houd U niet stil, en wees niet gerust, o God. Want zie, Uw vijanden maken groot rumoer; en zij die U haten, heffen het hoofd op. Psalmen 83:1, 2.

De wereld was zojuist door de zondvloed van Noach verwoest, en de reden waarom God de sluiting van de genadetijd over de antediluviale wereld te kennen gaf, was dat de gedachten van de mens te allen tijde boos geworden waren. De Bijbel spreekt op verschillende wijzen over eenheid, waarvan er één is „oog in oog” te zien. Zullen twee tezamen wandelen, tenzij zij het eens zijn?

Ik vermaan u dan, broeders, bij de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt en dat er onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij hecht samengevoegd zijt in

dezelfde gezindheid en in hetzelfde oordeel. 1 Korinthe 1:10.

Toen God de taal verwarde bij het oordeel over het koninkrijk van Nimrod, duidt dit erop dat zij vóór die verwarring allen in eenheid waren, en daarom allen van hetzelfde karakter; en dat karakter was een godsdienst gegrond op menselijke werken—tegenover hen die in datzelfde hoofdstuk door Abraham worden voorgesteld. Sem was een trouwe ziel in de tijd van Nimrod. Historici wijzen Sem aan als degene die Nimrod doodde, de machtige rebel voor het aangezicht des HEEREN. Het punt blijft overeind zonder de denkbelden van de historicus, want Sem is een verbondsman, die zijn bloedlijn terugvoert op Noach, een verbondsman, die zijn bloedlijn terugvoert op Seth, een andere verbondsman, die in de verbondsgeschiedenis trad om zijn broer Abel te vervangen, die een andere verbondsman was en een rechtstreekse afstammeling van Adam.

Genesis elf is de grote strijd tussen Christus en Satan, in de context van een verbond ten leven en een verbond ten dode. Nimrod vertegenwoordigt de grote jager voor het aangezicht des HEEREN, want hij vertegenwoordigt een kerk die vele toegewijden heeft. Abram vertegenwoordigt, door Sem, een kerk die slechts weinig toegewijden heeft. Sem was de man van het verbond toen Nimrod zijn toren bouwde, maar de twee verbonden in hoofdstuk elf worden niet vertegenwoordigd door Sem en Nimrod, maar door Nimrod en Abraham. Paulus duidt deze profetische regel duidelijk aan.

Want deze Melchizedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God, die Abraham tegemoetging toen hij terugkeerde van het verslaan der koningen, en hem zegende; aan wie ook Abraham van alles het tiende deel gaf; die vooreerst, naar de uitlegging van zijn naam, koning der gerechtigheid is, en daarna ook koning van Salem, dat is, koning des vredes; zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch begin der dagen noch einde des levens hebbend, maar aan de Zoon van God gelijkgemaakt, blijft hij priester voor altijd. Aanschouwt nu, hoe groot deze was, aan wie zelfs de aartsvader Abraham het tiende van de buit gaf.

En waarlijk, zij die uit de zonen van Levi zijn, en het ambt van het priesterschap ontvangen, hebben volgens de wet een gebod om tienden van het volk te nemen, dat is, van hun broeders, hoewel dezen uit de lendenen van Abraham zijn voortgekomen:

Maar hij, wiens afstamming niet uit hen gerekend wordt, heeft tienden van Abraham ontvangen en hem gezegend die de beloften had. En zonder enige tegenspraak wordt het mindere door het meerdere gezegend. En hier ontvangen sterfelijke mensen tienden; maar daar ontvangt Hij ze, van Wie getuigd wordt dat Hij leeft. En, om zo te zeggen, heeft ook Levi, die tienden ontvangt, door Abraham tienden betaald. Want hij was nog in de lendenen van zijn vader, toen Melchisedek hem tegemoettrad. Hebréeën 7:1–10.

Er is veel tegenwoordige waarheid gelegen in het onderwerp van Melchizedek, maar ik wijs er slechts op dat Paulus rechtstreeks leert dat de profetische kenmerken van verbondsmensen—en daarmee bedoel ik mannen en vrouwen in het geïnspireerde getuigenis, wier schriftuurlijk getuigenis een wegmerk aanduidt in de profetische lijn van Gods verbond met de mensheid—dit bevestigen. Paulus leert dat Melchizedek, die leefde vóórdat het Levitische priesterschap op de Sinaï werd ingesteld, en derhalve meer dan vierhonderd jaar voordat er een Levitisch priesterschap bestond, tienden van Levi had aangenomen. Om tot het Levitische priesterschap te behoren, moest

men een Leviet zijn die zijn bloedafstamming van Levi kon bewijzen. Melchizedek kon niet aantonen dat zijn afstamming uit de lijn van Levi voortkwam, want Levi was nog niet geboren.

De profetische lijn die Gods verbond met Adam en Eva voorstelt, omvat in werkelijkheid twee verbonden. Het eerste was een levensverbond met een eenvoudige beproeving. Na de val en de mislukte beproeving omvatte het volgende verbond het bloed van een lam om kleding te verschaffen. Vervolgens was er Gods verbond met de mensheid, voorgesteld door de regenboog, Noach en altaarverering. Daarna kwam Genesis elf, waar Gods verbond met een uitverkoren volk, dat Hebreëen genoemd zou worden, een aanvang nam. In elk van die geschiedenissen zijn de bijbelse personages verbondsmannen of -vrouwen.

In Genesis elf wordt het begin van het levensverbond met een uitverkoren volk uiteengezet, en het wordt uiteengezet juist daar waar Nimrod het doodsvondt opricht, voorgesteld door de bakstenen en het specie, die de vervalsing waren van de onbehouwen stenen en het ontbreken van specie, voorgesteld door het altaar. Zuster White deelt ons mee dat het altaar Christus voorstelt; aldus vertegenwoordigt Nimrods godsdienst, die een vervalste godsdienst is, een vervalste Christus.

En zij zeiden tot elkander: Welaan, laat ons tichelstenen maken en die goed bakken. En de tichelsteen diende hun tot steen, en het asfalt diende hun tot leem. Genesis 11:3.

En indien gij Mij een altaar van steen zult maken, zo zult gij dat niet bouwen van gehouwen steen; want indien gij uw beitel daarop heft, hebt gij het ontheiligd. Exodus 20:25.

“Wij verkeren in gevaar het heilige met het gewone te vermengen. Het heilige vuur van God moet in onze inspanningen worden gebruikt. Het ware altaar is Christus; het ware vuur is de Heilige Geest. Dit is onze inspiratie. Alleen wanneer de Heilige Geest een mens leidt en bestuurt, is hij een veilige raadsman. Indien wij ons afwenden van God en van Zijn uitverkorenen om raad te vragen bij vreemde altaren, zal ons geantwoord worden naar onze werken.” Selected Messages, boek 3, 300.

Naast andere waarheden is een van de lessen die profetisch uit Genesis elf wordt afgeleid, dat het het begin van een profetische lijn vertegenwoordigt. De zondvloed van Noach markeert een profetische scheiding. Toen Noach de ark verliet, moest er een nieuwe wijze van aanbedding zijn, en de wijze van aanbedding brengt altijd twee klassen van aanbidders voort, zoals uiteengezet in de geschiedenis van Kaïn en Abel. Genesis elf is een nieuwe wereld, met een aanvangsgeschiedenis die het fundamentele verhaal wordt van de eindgeschiedenis, wanneer Gods verbondsvolk van de laatste dagen tijdens de zondagswetcrisis de arbeiders van het elfde uur uit Babylon roept. Nimrod is de mens der zonde tijdens de zondagswetcrisis, en Sem, die Abraham is, is in diezelfde crisis de man Gods. De verstrooiing en verwarring van talen in Genesis elf begon kort nadat Noach de ark had verlaten. Het thema van hoofdstuk elf zijn de twee verbonden, en het verhaal bereikt zijn conclusie wanneer in hoofdstuk tweeëntwintig de derde stap van het Abrahamitische verbond wordt uiteengezet.

Hoofdstuk elf is de alfa-geschiedenis van de lijn van Abraham, die haar omega-geschiedenis bereikt in hoofdstuk tweeëntwintig. Het beginverhaal van Nimrods Babel en het eindverhaal van het offeren van Isaak vertegenwoordigen beide het laatste oordeel over de mensheid. De lijn begint

bij de toren van Nimrod en strekt zich uit tot het offeren van Isaak, en de lijn culmineert in twee tegengestelde offers. Nimrods offer ontvangt Gods uitvoerend oordeel, en Abrahams oordeel ontvangt Gods zegen. Nimrod is de alfa van hoofdstuk elf en Abraham is de omega van hoofdstuk tweeëntwintig. De omega is altijd groter, met ten minste een factor van tweeëntwintig overeenkomstig het Hebreeuwse alfabet, en de kracht die geopenbaard werd in het verwarren van de talen en het verstrooien van de volken over de aarde, werd verre overtroffen door de kracht van het kruis. Nimrods toren vertegenwoordigt de Twin Towers van 9/11 en het offeren van Isaak vertegenwoordigt de zondagswet.

De lijn van het verbond met een uitverkoren volk begint met het symbool van het getal elf en eindigt met het symbool van tweeëntwintig. De lijn eindigt bij het sluiten van de genadetijd in de alfa-geschiedenis van Nimrod en eveneens in de omega-geschiedenis van Abraham. Juist de geschiedenis van Nimrod en Abraham wordt uiteengezet in het eerste boek van de Bijbel, en zij is geplaatst binnen de context van het bijeenrapen van de brokstukken na de zeer recente verwoesting door de zondvloed van Noach. In het eerste boek van de Bijbel verschaft de illustratie van de twee verbonden twee getuigen die het sluiten van de genadetijd uiteenzetten in de lijn van hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig.

Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie verontreinigd is, laat hem nog verder verontreinigd worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog steeds rechtvaardig zijn; en wie heilig is, laat hem nog steeds geheiligd worden. Openbaring 22:11.

Nimrod is nog steeds onrechtvaardig en bezoedeld, en Abraham is nog steeds rechtvaardig en heilig, zoals aangeduid in de alfa van Genesis 11–22, en ook in de omega van Openbaring 22:11. Vlak voordat de genadetijd sluit, wordt in vers 10 een uitspraak gedaan om de woorden van de profetie van dit boek niet te verzegelen. Vlak voordat de genadetijd sluit, moet er in het eerstvolgende vers een profetie in Openbaring zijn die ontzegeld moet worden. Twee verzen na vers elf verschaft Christus de sleutel om die profetie te ontzegelen.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie vuil is, laat hem nog vuiler worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer gerechtvaardigd worden; en wie heilig is, laat hem nog meer geheiligd worden. En zie, Ik kom spoedig, en mijn loon is met Mij, om eenieder te vergelden naar zijn werk zal zijn.

Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste. Openbaring 22:10–13.

Hoofdstuk tweeëntwintig is het omegahoofdstuk van de gehele Bijbel, en de sleutel tot het ontsluiten van de verzegelde profetie in Openbaring is het beginsel dat Christus in hoofdstuk één van Openbaring boven alle andere heeft aangewezen. Hoofdstuk één is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, en hoofdstuk tweeëntwintig is de laatste. In de verzen negen tot en met elf van hoofdstuk één stelt Johannes zichzelf voor en duidt hij Christus aan als de Alfa en de Omega.

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland dat Patmos genoemd wordt, om het woord

van God en om het getuigenis van Jezus Christus. Ik was in de Geest op de dag des Heeren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, die zei: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Azië zijn; naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatira, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea. Openbaring 1:9-11.

In vers elf bevindt Johannes zich op Patmos, maar in vers twaalf draait hij zich om, en vanaf dat moment bevindt hij zich in het hemelse heiligdom. Zo vinden wij in de verzen 9/11 het getuigenis van Johannes, dat Jezus aanduidt als Alpha en Omega, iets wat Jezus in vers 8 reeds van Zichzelf heeft verklaard:

Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige. Openbaring 1:8.

In vers acht schrijft Johannes op wat hij Christus over Zichzelf hoorde spreken. In de verzen negen tot en met elf spreekt Johannes over zichzelf. Dat vertegenwoordigt twee getuigen in de eerste elf verzen die Christus als Alfa en Omega identificeren. De verzen negen tot en met elf vormen een eigen gedachteseenheid. Hoewel zij met het gehele hoofdstuk verbonden zijn, spreekt Johannes in deze verzen over zichzelf, terwijl hij in de verzen vier tot en met acht namens de Godheid tot Zijn gemeenten spreekt. Vers vier begint een gedachteseenheid die in vers acht eindigt. Dit wordt erkend aan de openingskenmerken van Christus, Die was en is en nog komen zal, die in vers vier worden aangeduid en vervolgens opnieuw in vers acht.

Johannes aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: genade zij u en vrede, van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven Geesten Die voor Zijn troon zijn; en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van de koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn eigen bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader—toe zij de heerlijkheid en de heerschappij in alle eeuwigheid. Amen. Zie, Hij komt met de wolken, en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem weklagen. Ja, amen.

Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige. Openbaring 1:4–8.

De eerste drie verzen van hoofdstuk één presenteren de openbaring van Jezus Christus, die wordt ontzegd vlak voordat de genadetijd sluit, want vers drie zegt: „de tijd is nabij.” „De tijd is nabij” is dezelfde uitspraak als die van vers tien van hoofdstuk tweeëntwintig, die zegt: „verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij.” De profetie die wordt ontzegd, is de Openbaring van Jezus Christus.

Vers vier begint de ontzegeling, en vers vier begint met het getuigenis van Johannes: „Ik, Johannes”, en vervolgens is het in vers acht Christus die Zichzelf identificeert. Een menselijke getuige in het eerste van de vijf verzen en een goddelijke Getuige aan het einde. Vers vier duidt de hemelse Vader aan als Degene die „is, en die was, en die komen zal.” Vers acht duidt Christus aan als Degene die „is, en die was, en die komen zal.”

De sleutel tot het ontzegelen van de Openbaring van Jezus Christus is het beginsel van alfa en omega. Als de Eerste en de Laatste bestaat Christus ook in het heden, hoewel Hij in het verleden was en in de toekomst zal zijn. Het feit dat Jezus en de Vader beiden de God zijn Die was, en is, en nog komen zal, is een andere voorstelling van Christus als Alfa en Omega. Hij is Alfa en Omega, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde, en Hij was in het begin en zal in het einde zijn. De “sleutels” van het koninkrijk, die aan de gemeente te Caesarea Filippi worden gegeven, zijn ook de “sleutel” die op de schouder van Eljakim is gelegd in Jesaja 22:22. De alfa van het boek Openbaring is hoofdstuk één en de omega is hoofdstuk tweeëntwintig, zodat wij in de hoofdstukken van Openbaring het gehele Hebreeuwse alfabet aantreffen. Hoofdstuk dertien vertegenwoordigt de opstand van de Verenigde Staten en daarna die van de wereld. Hoofdstuk één stelt Christus voor als Alfa en Omega en hoofdstuk tweeëntwintig duidt dezelfde waarheid aan, maar in verband met het ontzegelen dat in hoofdstuk één wordt genoemd. Hoofdstukken één, dertien en tweeëntwintig vertegenwoordigen de drie Hebreeuwse letters die samen het woord “waarheid” vormen.

In hoofdstuk drieëntwintig van Mattheüs spreekt Jezus acht weëen uit over de Farizeeën en Sadduceeën. In het laatste vers van hoofdstuk tweeëntwintig eindigde de woordenwisseling van Christus met de vitzuchtige Joden met het raadsel van David, een raadsel dat slechts kan worden opgelost indien men het beginsel van alfa en omega verstaat.

Toen de Farizeeën bijeenvergaderd waren, vroeg Jezus hun: Wat denkt gij van de Christus? Wiens Zoon is Hij?

Zij zeggen tot Hem: De Zoon van David.

Hij zei tot hen: Hoe kan David Hem dan in de Geest Heer noemen, wanneer hij zegt: De Heer heeft tot mijn Heer gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden tot een voetbank voor Uw voeten zal maken? Indien David Hem dan Heer noemt, hoe is Hij dan zijn Zoon?

En niemand kon Hem een woord antwoorden, en evenmin durfde iemand Hem vanaf die dag nog vragen te stellen. Mattheüs 22:41–46.

De conclusie van hoofdstuk tweeëntwintig markeert een baken in de geschiedenis van het verbond. Jeremia spreekt deze lijn van waarheid eveneens aan:

Het woord dat van de HEERE tot Jeremia kwam, zeggende: Ga staan in de poort van het huis des HEEREN, en verkondig daar dit woord, en zeg: Hoort het woord des HEEREN, gij allen van Juda, die door deze poorten binnengaat om de HEERE te aanbidden. Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God van Israël: Betert uw wegen en uw daden, en Ik zal u doen wonen in deze plaats. Vertrouwt niet op leugenachtige woorden, zeggende: Des HEEREN tempel, des HEEREN tempel, des HEEREN tempel zijn deze.

Want indien gij uw wegen en uw handelingen grondig betert; indien gij rechtvaardig recht oefent tussen de ene man en zijn naaste; indien gij de vreemdeling, de wees en de weduwe niet verdrukt, en op deze plaats geen onschuldig bloed vergiet, en evenmin andere goden navolgt, tot uw eigen verderf: dan zal Ik u doen wonen op deze plaats, in het land dat Ik uw vaderen

gegeven heb, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Zie, gij vertrouwt op leugenachtige woorden, die geen nut kunnen doen. Zult gij stelen, moorden en echtbreken, vals zweren, voor Baäl reukwerk ontsteken, en andere goden navolgen die gij niet kent; en dan komen en voor Mijn aangezicht staan in dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, en zeggen: Wij zijn verlost om al deze gruwelen te bedrijven?

Is dan dit huis, dat naar mijn naam genoemd is, in uw ogen tot een rovershol geworden? Zie, ook Ík heb het gezien, spreekt de HEERE. Maar gaat nu naar mijn plaats die te Silo was, waar Ik in het eerst mijn naam heb doen wonen, en ziet wat Ik daaraan gedaan heb vanwege de boosheid van mijn volk Israël.

En nu, omdat gij al deze werken hebt gedaan, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij niet gehoord hebt, en Ik u geroepen heb, maar gij niet geantwoord hebt; daarom zal Ik met dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik aan u en uw vaders gegeven heb, doen zoals Ik met Silo gedaan heb. En Ik zal u van voor Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders heb weggegooid, namelijk het gehele zaad van Efraïm. Bid dan niet voor dit volk, hef voor hen geen geroep noch gebed op, en doe geen voorbede bij Mij; want Ik zal naar u niet horen. Jeremia 7:1–16.

Jeremia werd opgedragen niet voor het oude Israël te bidden, want zij hadden een punt bereikt van waar geen terugkeer meer mogelijk was, evenals de twistzieke Joden aan het einde van hoofdstuk tweeëntwintig. Toen Mozes, (een verbondsman) werd geconfronteerd met Gods besluit om het uitverkoren verbondsvolk te vernietigen, trad Mozes biddend tussenbeide. In hoofdstuk zeven wordt Jeremia opgedragen niet te bidden voor datzelfde verbondsvolk. De profetische geschiedenis van Silo wordt aangeduid als het opeenvolgende bewijs van Gods verwerping van een uitverkoren verbondsvolk wanneer hun zonde een onherstelbaar punt bereikt, zoals in één vers wordt uitgedrukt.

Efraïm heeft zich aan de afgoden verbonden; laat hem met rust. Hosea 4:17.

In de verbondsgeschiedenis is het punt waarop God Zijn verbondsverhouding beëindigt een specifieke wegmarkering. De verwerping van het verslag van Jozua en Kaleb, waarmee de tiende beproeving werd gemarkeerd, is een ander voorbeeld. Enkele hoofdstukken later wordt Jeremia eveneens opgedragen niet voor dit volk te bidden.

Bid daarom niet voor dit volk en hef voor hen geen geroep of gebed op; want Ik zal niet naar hen horen ten tijde dat zij tot Mij roepen vanwege hun benauwdheid. Jeremia 11:14.

In hoofdstuk zeven wordt het uitspuwen van de Laodiceeërs bij de zondagswet, zoals weergegeven door de symboliek van Siloah, voorgesteld en wordt aangeduid wat Hij in de nabije toekomst „zal doen”.

Daarom zal Ik met dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik aan u en aan uw vaders gegeven heb, doen zoals Ik met Silo gedaan heb. En Ik zal u van voor Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders heb weggegooid, ja, het gehele zaad van Efraïm. Bid daarom niet voor dit volk, hef voor hen geen geroep noch gebed

op, en doe geen voorbede bij Mij; want Ik zal u niet horen. Jeremia 7:14–16.

In hoofdstuk elf heeft het gebod om niet te bidden betrekking op de vrees die de Laodicezen zal overvallen wanneer zij zich bevinden in de tijd van benauwdheid die volgt op de zondagswet. De vrees die zij ervaren, is geplaatst binnen de geschiedenis van hun verwerping van het verbond.

Hoort de woorden van dit verbond, en spreekt tot de mannen van Juda en tot de inwoners van Jeruzalem; en gij zult tot hen zeggen,

Zo zegt de Heere, de God van Israël;

Vervloekt zij de man die niet gehoorzaamt aan de woorden van dit verbond, dat Ik uw vaders geboden heb op de dag dat Ik hen uit het land Egypte heb geleid, uit de ijzeroven, zeggende: Gehoorzaamt Mijn stem en doet ze, overeenkomstig alles wat Ik u gebied; dan zult gij Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn; opdat Ik de eed bevestig die Ik uw vaders gezworen heb, hun een land te geven, vloeiende van melk en honing, zoals het is op deze dag.

Toen antwoordde ik en zei: Zo zij het, o Heer. Toen zei de Heer tot mij,

Verkondig al deze woorden in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem, zeggende: Hoort de woorden van dit verbond en doet ze. Want Ik heb uw vaders ernstig vermaand op de dag dat Ik hen uit het land Egypte heb opgevoerd, ja, tot op deze dag, vroeg op zijnde en vermanende, zeggende: Gehoorzaamt Mijn stem. Toch hebben zij niet gehoorzaamd, noch hun oor geneigd, maar zij wandelden ieder in de verbeelding van zijn boze hart; daarom zal Ik over hen brengen al de woorden van dit verbond, die Ik hun geboden heb te doen, maar zij hebben die niet gedaan.

En de HEERE zeide tot mij: Er is een samenzwering gevonden onder de mannen van Juda en onder de inwoners van Jeruzalem. Zij zijn teruggekeerd tot de ongerechtigheden van hun voorvaders, die geweigerd hebben naar Mijn woorden te luisteren; en zij zijn achter andere goden aangegaan om die te dienen: het huis van Israël en het huis van Juda hebben Mijn verbond verbroken dat Ik met hun vaders gesloten heb.

Daarom, zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal onheil over hen brengen, waaraan zij niet zullen kunnen ontkomen; en al roepen zij tot Mij, Ik zal naar hen niet horen. Dan zullen de steden van Juda en de inwoners van Jeruzalem heengaan en roepen tot de goden aan wie zij reukwerk ontsteken; maar die zullen hen geenszins verlossen ten tijde van hun benauwdheid. Want naar het getal van uw steden waren uw goden, o Juda; en naar het getal van de straten van Jeruzalem hebt gij altaren opgericht voor die schandelijke zaak, altaren om voor Baäl reukwerk te ontsteken.

Bid daarom niet voor dit volk, en hef voor hen geen geroep of gebed op; want Ik zal naar hen niet horen ten tijde dat zij tot Mij roepen vanwege hun benauwdheid. Jeremia 11:1–14.

De opstanding van de kandidaten om onder de honderdvierenveertigduizend te zijn, wordt aangeduid in Openbaring 11:11; en hun uiteindelijke vergadering wordt aangeduid in Jesaja 11:11; en de uiterlijke linie van de draak, het beest en de valse profeet wordt aangeduid in Daniël 11:11; het oordeel van de zondagswet over het onkruid wordt aangeduid in Ezechiël 11:11 en de straf en

vrees die over de dwaze maagden komt, wordt aangeduid in Jeremia 11:11.

Het gebod om niet voor dit volk te bidden is het wegmerk in de laatste verzen van Mattheüs hoofdstuk tweeëntwintig, en hoofdstuk drieëntwintig duidt acht weeën over het adventisme aan. Hoofdstuk drieëntwintig is óf 22 oktober 1844, óf de zondagswet. Beide wegmerken zijn een vervulling van het huwelijk, en het huwelijk is tussen een bruid en een echtgenoot, die samenkomen als één vlees. De voltrekking van het huwelijk stelt de verzoening voor, of “at-one-ment”. De mens werd geschapen naar het beeld van God, en Hij schiep mannelijk en vrouwelijk. Hun nageslacht wordt voorgesteld door drieëntwintig chromosomen van de man en drieëntwintig van de vrouw. Samen vormen hun zesenvieftig chromosomen de tempel. Ieder individu is een tempel, want weet gij niet dat gij de tempel des Heeren zijt?

De voltrekking van het huwelijk, wanneer die twee één worden, is de samenvoeging van twee tempels van drieëntwintig, om één tempel van zesenvieftig te vormen. Christus is Degene die de tempel bouwt, en Hij bouwt Zijn gemeente als de vrouwelijke tempel die zich met Zijn mannelijke tempel moet verenigen. De verbinding vindt plaats wanneer de menselijke tempel met het Goddelijke wordt verenigd in het Allerheiligste van Gods tempel. „Drieëntwintig” is een symbool van de verzegeling van de honderd vierenveertig duizend, en dat werk begon aan het einde van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar. Mattheüs drieëntwintig is de aankondiging van het oordeel tegen Laodiceaanse Zevende-dags Adventisten, die een vervalsing zijn van de honderd vierenveertig duizend.

De honderd vierenveertigduizend zijn de achtste die uit de zeven is, en zij zijn degenen die op de achtste dag worden opgewekt, en zij zijn de acht zielen in de ark van Noach; zij zijn de acht afstammelingen van Seth, en het zegel op hun voorhoofden werd voorafgebeeld door de besnijdenis, die op de achtste dag werd voltrokken. Zij zijn de priesters die op de achtste dag voor de dienst worden gezalfd, en de uitspraak van acht weeën over het adventisme in hoofdstuk drieëntwintig is een uitspraak tegen de valse acht.

De wee-uitspraak over de dwaze maagden wordt voorafgegaan door de verzegeling van Gods volk in het laatste vers van hoofdstuk tweeëntwintig. Hoofdstuk tweeëntwintig correspondeert met hoofdstuk tweeëntwintig in Genesis, want het eerste boek van het Oude Testament is een type van het eerste boek van het Nieuwe Testament. In het midden van de profetische lijn van Mattheüs elf tot en met hoofdstuk tweeëntwintig, die twaalf hoofdstukken omvat, bevindt zich als zesde van die twaalf hoofdstukken hoofdstuk zestien, waar de naam van Simon Barjona werd veranderd in Petrus.

En Ik zeg u ook: gij zijt Petrus, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. Mattheüs 16:18.

Er zijn 459 verzen in Mattheüs elf tot en met tweeëntwintig. Het middelste vers is vers zeventien van hoofdstuk zestien, maar dat vers kan niet van de verzen achttien en negentien worden gescheiden, want zij vormen één uitspraak.

En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona; want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En ook Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Matteüs 16:17–19.

Het ware middelpunt van hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig is de fundamentele verbondsverklaring voor het christendom. In die verklaring wordt Simons naam veranderd in Petrus, hetgeen; wanneer men de numerieke positie toepast die elke letter van de Engelse taal heeft; zoals “a” één is en “z” zesentwintig—doet blijken dat “p” 16 is, “e” 5, en “t” 20, en nog een “e” 5 en “r” 18. Wanneer men $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$ vermenigvuldigt, is de uitkomst 144.000, en de verwijzing naar de naamsverandering van Petrus, een symbool van verbondsrelatie, wordt gevonden in hoofdstuk 16 vers 18, en de eerste letter van Petrus is het getal 16 en de laatste letter is het getal 18. Dit alles bevindt zich in het midden van twaalf hoofdstukken die beginnen met het symbool van elf en eindigen met het symbool van tweeëntwintig.

Die lijn is ook te vinden in Genesis, hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig, en in die lijn bevinden zich 305 verzen, hetgeen hoofdstuk zeventien en vers elf als het middelpunt van die lijn aanduidt. Die lijn van twaalf hoofdstukken van het eerste boek van het Oude Testament duidt het verbond met Abraham aan en vertegenwoordigt de alfalijn die de omegalijn ontmoet, in dezelfde hoofdstukken van het eerste boek van het Nieuwe Testament. Het middelpunt van de lijn van de omega in Mattheüs is het hoogtepunt van de verbondsverhouding van de honderdvierenvijftigduizend, die het verbondsteken zijn dat wordt opgeheven bij de zondagswet. Het centrale vers van de lijn in Genesis duidt niet alleen het middelste vers aan, maar ook de tweede, of middelste, stap van het drievoudige verbond met Abraham, en evenzeer betekenisvol het teken van het verbond.

En gij zult het vlees van uw voorhuid besnijden; en het zal een teken zijn van het verbond tussen Mij en u. Genesis 17:11.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.

“Toen, terwijl hij het vuil en afval, valse juwelen en namaakmunten wegveegde, steeg dit alles op en dreef als een wolk door het venster naar buiten, en de wind voerde het weg. In de drukte sloot ik een ogenblik mijn ogen; toen ik ze opende, was al het afval verdwenen. De kostbare juwelen, de diamanten, de gouden en zilveren munten lagen in overvloed door de hele kamer verspreid.

“Vervolgens plaatste hij op de tafel een kistje, veel groter en veel mooier dan het vorige, en hij verzamelde de juwelen, de diamanten, de munten, handvol na handvol, en wierp ze in het kistje, totdat er niet één was overgebleven, hoewel sommige van de diamanten niet groter waren dan de punt van een speld.

“Hij riep mij toen op om te ‘komen en te zien.’”

„Ik keek in de kist, maar mijn ogen werden verblind door wat ik zag. Zij schitterden met tienmaal hun vroegere heerlijkheid. Ik dacht dat zij in het zand waren geschuurd door de voeten van die goddeloze personen die ze hadden verstrooid en in het stof hadden vertrapt. Zij lagen in de kist in een prachtige orde gerangschikt, ieder op zijn plaats, zonder enig zichtbaar spoor van de inspanningen van de man die ze erin had geworpen. Ik juichte van pure vreugde, en die juichkreet deed mij ontwaken.” Early Writings, 83.

„U schuift de komst van de Heere te ver vooruit. Ik zag dat de late regen kwam [even plotseling als] de middernachtsroep, en met tienvoudige kracht.” Spalding and Magan, 5.

En in alle zaken van wijsheid en inzicht waarover de koning hen ondervroeg, bevond hij hen tienmaal beter dan al de magiërs en sterrenwichelaars die in zijn gehele koninkrijk waren. Daniël 1:20.